

drager han sig at behandle den samme Sag af en anden Grund. Den Grund, han har til at unddrage sig, skal jeg indrømme al Betydning, idet han ellers enten skulde optræde her som Procurator for en fraværende Mand eller vilde komme i en underlig uselvstændig Stilling. Jeg kan forstaae, at den ærede Minister i det Hele ikke vil føre nogen Forhandling om denne Sag paa dette Sted, thi det vil medføre Ubequemmelighed, men det er en ganske anden Sag. Ministeren kan, som enhver Mand, undlade at svare paa hvad han ikke finder beqvemt, men at kaste Skylden derfor over paa en Anden og een Dag sige, at denne Anden ikke vil af den Grund, og en anden Dag, at han ikke vil af en anden Grund, det er ikke berettiget.

Et andet Incidentspørgsmaal er ogsaa det, om vi staae ganske lige med Hensyn til den Sum, der skal forrentes, hvad enten vi tage Middeltallet af dens Størrelse ved Begyndelsen og ved Slutningen af hvert Qvartal, eller vi tage den for hver Dag. Jeg troer slet ikke, dette beroer paa en personlig Anskuelse, thi hvad er det, der skal forrentes? Det er Kassebeholdningen! Og naar fremtræder den? Den fremtræder hver Dag. Skulle vi altsaa i Sandhed komme til at forrente Kassebeholdningen, maae vi forrente den efter den Størrelse, den har hver Dag, og skulle vi i Mod sætning dertil godtgjøre for de Udgiftposter, som den, der er vor Banquier, har trukket paa Kassen, saa maa det godtgjøres for hver Dag. Naar vi derimod lade os nøie med Begyndelsen og Slutningen af et Qvartal, saa holde vi os til en Tilnærmelse istedetfor til en virkelig Sandhed, og nu gad jeg dog vide, om der ikke er en større finantstiel Fornuft i at holde sig til en virkelig Sandhed end i at holde sig til en fuldkommen uvis Tilnærmelse.

Naar jeg nu kommer tilbage paa Sagen selv, saa kan jeg ikke give den sidste ærede Taler Ret i, at der skulde kunne være mindste Tvivl tilbage om, hvem der er vor Finantsminister. Den ærede Taler sagde, at dersom Monarchiets Finantsminister kom her, forelagde denne Lov og paatog sig Ansvar, saa var

Sagen aldeles klar; men jeg siger, at gjorde han det, gif han udenfor den kongelige Anordning, thi den har paalagt Indenrigsministeren at gjøre det. Det staaer der med tydelige Ord i den forhen nævnte allerhøieste Resolution, og vi behøve kun at holde os til, hvad der staaer, som, indtil vi høre noget Bedre, for os bestemmer Indenrigsministeriets og Indenrigsministerens Pligter. Der staaer der: Ledelsen af Landsdelenes særlige Anliggender, hvorved de sidstnævnte udelukkende henlægges under Landsdelenes særlige Ministre. Nu er dog Kassebeholdningens Forrentning et saa særligt Anliggende, som det kun kan være, og jeg skal ogsaa bevise, at det staaer her som særligt Anliggende. Hvoraf bestaaer Kassebeholdningen? Den bestaaer slet ikke af Andet end af directe og indirecte Skatter og de Indtægter, som staae i Forbindelse dermed, naturligtvis med Fradrag af de løbende Udgifter. Dersom den ærede Minister kunde sige: der er den og den og den Indtægt, som ligger udenfor de nu af mig nævnte, og det er dem, der ere blevne til Kassebeholdning, men slet ikke de andre, saa var det en anden Sag, men det kan Ministeren ikke, thi de smaa Indtægter, der ligge ved Siden deraf, falde ogsaa ind under Indenrigsministerens Finantsforvaltning og kunne ikke paa den Maade holdes særskilte. Vi bruge nu ikke mere at sige, at vi anvise den Stilling dertil og den Rigsdaler dertil, men vi sige: til det Brug, til det Formaal anvende vi saa og saameget af den samlede Kassebeholdning, og man kan altsaa ikke sige, at der i Kassebeholdningen findes Andet end Udbyttet af de Indtægter, der komme tilveie under den ærede Ministers Bestyrelse. Det er dog ikke alene Kassebeholdningens Forrentning, der paahviler ham, men der er ogsaa en anden Deel, der paahviler ham, og som paa det Nøieste hænger sammen dermed, det er Generaldecisoratet for det directe Skattevæsen: han har at paasee, at alle de Afgifter og Skatter, som kunne indflyde derunder, virkelig komme tilstede (Indenrigsministeren: Ja, naturligtvis.). Den ærede Minister siger, at det er naturligt, men naar der bliver Noget tilovers, saa gaaer han dog hen og giver det til, hvad det er mig fjært, at den sidste ærede Taler